

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Габрово, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Гергана Любч. Антонова Попова

при участието на секретаря Красимира Ат. Н.
като разгледа докладваното от Гергана Любч. Антонова Попова Гражданско дело № 20224210101920 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.422,ал.1 от ГПК.

В исковата молба се излагат твърдения, че на 17.03.2011г. между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД (кредитор), от една страна и Р. Г. И. (кредитополучател) от друга, е подписан Договор № 600587 за отпускане на потребителски паричен кредит с чиста стойност на кредита в размер на 10 801.36лв. (десет хиляди осемстотин и един лева и тридесет и шест стотинки). Кредитополучателят се е задължил да погаси усвоения кредит чрез 72 анюитетни месечни вноски, всяка от които в размер 297,65лв., като първата падежна дата е била на 14.04.2011г., а последната падежна дата е 14.03.2017г. Общата дължима сума която е следвало да бъде върната по сметка на Кредитодателя в края на периода, е в размер на 21430.80лв..

Вследствие на възникналите между страните договорни правоотношения, кредиторът „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД отпуснал договорената заемна сума на кредитополучателя, а за него е възникнало задължение да погаси кредита си съгласно условията по сключения Договор за кредит. Кредитополучателят Р. Г. И. е погасила 58пълни вноски по дълга и една частична вноска по дълга, или общо внесените суми по задължението са в размер на 17 496.87лв., както и сумата от 132.15лв., представляваща общо внесени суми по лихви за просрочие и сумата в размер на 158.44 лв. представлява недължими от длъжника редовни лихви.

По този начин, чрез постъпилите суми са погасени 58 (петдесет и осем) пълни дължим вноски с настъпил падеж в периода 14.04.2011г. - 14.01.2016г., както и една частична вноска с дата 14.02.2016г.. След това длъжникът не е направил оставащите 13 (тринадесет) пълни вноски и една частична вноска и съобразно уговорения погасителен план е

изпаднал в забава.

На дата 22.08.2016г. между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД и "Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД се сключи Договор за цесия, по силата на който „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД /като цедент/ цедира вземането си по гореописания Договор за потребителски кредит на "Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД /като цесионер/. Съгласно Договора за цесия „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД прехвърля на цесионера "Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД парични вземания, произтичащи от просрочени и неизплатени Договори за потребителски кредит, които са подробно описани в Приложение №1, представляващо неразделна част от договора. В предмета на сключения Договор за цесия от 22.08.2016г. е включено и вземането по Договор за потребителски кредит №600587 от 17.03.2011г., сключен между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД и Р. Г. И.. Придобитото вземане от ищеца, съгласно приложение №1 възлиза на 3 942.51лв.

В периода от 31.01.2017г. до 16.09.2019г. по банкова сметка на „Кредит Инкасо Инвестмънтс“ ЕАД са постъпвали вноски за погасяване на задължението от страна на Р. Г. И. в общ размер на 950.00 лв. и съгласно разпоредбите на ЗЗД същите са приспаднати от дълга.

По този начин бил погасен частично кредита в размер на 2105,02 лв., след което ответникът престанал да изпълнява задължението си по цитирания договор. Ищецът твърди още, че към днешна дата е изтекъл срокът на договора, поради което остатъкът е изцяло изискуем. Ищецът твърди, че с подписан Договор за цесия между него и първоначалния кредитор е бил упълномощен от същия да уведоми длъжника за извършената цесия, по силата на която вземанията на „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД спрямо ответника са прехвърлени на ищеца с всички привилегии, обезпечения, лихви и други. Твърди, че длъжникът-ответник в производството е бил уведомен надлежно за извършената цесия и това уведомление е стигнало до знанието му. В случай, че съдът не приеме уведомяването за редовно, то моли съда да счете, че връчването на исковата молба съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно [чл.99, ал.3, пр.1 от ЗЗД](#), като извършеното прехвърляне на вземането поражда действие спрямо длъжника и на основание [чл.99, ал.4 от ЗЗД](#) следва да се съобрази от съда, тъй като е факт с правно значение за спорното право. Ищецът подал заявление по [чл.410 от ГПК](#) и било образувано ч.гр.д. №1127/2022г. по описа на РС-Габрово, по което е издадена заповед за изпълнение за посочената в исковата молба сума от 2992.51лв., представляваща остатък от непогасена главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.06.2022г. до окончателното изплащане на главницата. Заповедта е била връчена по реда на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдът указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си. Изложеното обосновавало правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия иск.

Предвид изложеното, се моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 2992.51лв., представляваща остатък от непогасена главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът претендира направените разноси в заповедното и в исковото производство.

Особеният представител на ответника адвокат Д. в отговора си излага възражения относно размера на преведената сума на ответника по договора за кредит, като посочва че съгласно приложеното платежно нареждане сумата се различава по размер от посочената в договора за потребителски кредит. Прави възражение относно размера на отчетените погасителни вноски. Прави възражение за изтекла 5 годишна погасителна давност, която е настъпила за претендираните главнични задължения към датата на заявлението в съда. Прави възражение относно размера на шрифта, с който е написан договора и ОУ към него, като посочва че отделни части от него са с размер под 12 пункта. Прави възражение за неравноправни клаузи в частта за сключената застраховка, комисионната и направените разходи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е приложено ч.гр.д.№1127/2022г. по описа на Районен съд-Габрово като доказателство за развитото се заповедно производство. Видно от същото е, че „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на [чл. 410 от ГПК](#) срещу ответника Р. Г. И. за сумата 2992.51лв.- непогасена главница по Договор за потребителски кредит №600587, сключен на 18.03.2011г. с „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД, вземането по който е прехвърлено съгласно договор за цесия от 22.08.2016г. между „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД и „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ведно със законната лихва върху главницата от 21.06.2022г. до изплащане на вземането. За посочената сума е била издадена Заповед за изпълнение №560/23.06.2022г., която е връчена на длъжника по реда на чл.47,ал.5 от ГПК.. В срока по [чл.415, ал.1 от ГПК](#) ищецът е предявил против ответника настоящия иск за установяване на вземането, предмет на заповедта.

На 17.03.2011г. ответникът е сключил с „ Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ АД, договор за отпускане на потребителски паричен кредит №600587, който наред с Общите условия за отпускане на потребителски паричен кредит, погасителен план за потребителски кредит №600587, са представени по делото и от тях е видно, че имат описаното в исквата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се излага отново текстуално, като при необходимост ще бъде обсъдено при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

С Договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 22.08.2016г. „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД е прехвърлило на дружеството ищец свои вземания, като към договора е представено и Приложение № 1.

С пълномощно „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД е упълномощило „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД с правото да уведоми от негово име длъжниците за

извършената цесия.

С Уведомление за извършено прехвърляне на вземания ищецът, в качеството си на пълномощник на „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД, е уведомил ответника за извършената цесия, като е посочил, че от датата на получаване на уведомлението всички плащания на дължими суми по договора трябва да бъдат насочвани по сметка на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД. Според представената обратна разписка към известието за доставяне писмото, изпратено на адреса на получателя, същото е непотърсено, като отбелязването е с дата 14.09.2016г.

При така установената фактология, съдът приема от правна страна следното:

Предмет на делото е предявен иск по [чл.422, ал.1 от ГПК](#), който е процесуално допустим, доколкото изхожда от заявител по образувано заповедно производство срещу длъжника, в едномесечния срок от уведомяването му. Разгледан по същество искът е неоснователен, като съображенията за това са следните:

От съвкупния анализ на събраните по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че между ответника и „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ А Д е бил сключен валиден договор за потребителски кредит. Съдържанието на това правоотношение е подробно регламентирано в представените Договор за отпускане на потребителски паричен кредит №600587/17.03.2011г. и Общите условия за предоставяне на потребителски паричен кредит. Тези документи са подписани и от ответника, като автентичността им не е оспорена от него. Ето защо, следва да се приеме, че са породили уговорените с тях правни последици, а именно дружеството му е отпуснало кредит, който е трябвало да се погаси чрез изплащането на определени вноски в предвидените срокове и размери. На следващо място според съда безспорно е, че ответникът не е погасил всички свои задължения съобразно уговореното. По делото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства от същия за изплащането им.

За прехвърляне на вземането по договора от кредитора на ищеца по делото е представен Договор за цесия помежду им от 22.08.2016г., сключен във връзка с друг техен Рамков договор от 24.11.2015г., какъвто обаче не е представен по делото. Като предмет на договора се сочат - прехвърлянето и продажбата, съгласно чл.2.2. от Рамковия договор, портфолио от необслужвани от длъжниците вземания за период от над 180 дни просрочие, съгласно чл.2.2 от същия, произхождащи от договори за потребителски кредити, сключени от цедента с физически лица /чл.1.1./, описани в Приложение № 1, отнасящо се към 22.08.2016г. /чл.1.2./. В настоящото производство обаче не може да се направи категоричен извод, че процесният договор попада в посочения обхват на предмета на цесията, респ. че отговаря на визираните критерии. Това е така, предвид обстоятелството, че не е представен от ищеца Рамковия договор, за да е възможно обсъждането на цитираните клаузи от същия към настоящия случай. Следва да се отбележи още, че в Приложение №1 към договора за цесия, фигурира ответникът в настоящото производство с посочени на реда срещу името му, суми в лева – 3537.55 – 404.96.15 – 3942.51, както и цифрата 600587, без да е отбелязано какво конкретно представляват те. В този смисъл, не може да се направи категоричен извод,

че с този договор и приложението към него в полза на ищеца, кредиторът е прехвърлил именно вземанията си по процесния договор с ответника. Това е достатъчно основание да се приеме, че възоснова на процесния договор за цесия ищецът не може да се легитимира като носител на претендираното материално право.

На следващо място, съдът намира, че в случая липсва възможност за кредитора по договора да прехвърля вземането си по него по реда на [чл.99 от ЗЗД](#). Процесният договор за кредит от 17.03.2011г. попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит, в сила от 12.05.2010г. Същевременно, към него е приложима и общата императивна закрила срещу неравноправно договаряне, в сила от 10.06.2006г. (§ 13 т. 12 от ДР на ЗЗП, вр. чл. 143 и сл. от ЗЗП), както и нормите на Европейското общностно право - Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Общата потребителска закрила по чл.146, ал.1 от ЗЗП, вр. [чл.24 от ЗПК](#), предвижда, че неравноправните клаузи в договори между потребители и търговци са нищожни, като е обусловена от две предпоставки: потребителски характер на договора и липса на индивидуално договаряне, доколкото въведената като общо правило за всички държави от ЕС система на защита се основава на идеята, че потребителят е в положение на по-слаба страна спрямо доставчика /включително и при финансова услуга/, от гледна точка както на преговорните си възможности, така и на степента си на информираност. В конкретния случай съдът счита, че клаузите от процесния договор не са били индивидуално уговорени с кредитополучателя. По делото не е установено, ответникът да е получил подробна преддоговорна информация от заемотателя за точните параметри на кредита и неговите условия, в т.ч. относно правото на кредитора да прехвърли вземането си по реда на [чл.99 от ЗЗД](#). Цитираното право обаче е залегнало като клаузи в ОУ, съдържащи се в договора за кредит, които съдът счита за неравноправни, по силата на чл.143, т.9 от ЗЗП /ред. ДВ. бр.57 от 28.07.2015 г./, вр. [чл.24 от ЗПК](#), тъй като налагат приемането на условия, с които потребителят не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора. Според нормата на чл.99, ал.1 от ЗЗД, кредиторът може да прехвърли своето вземане, само ако законът, договорът или естеството на същото позволяват това, а според [чл.26, ал.1 от ЗПК](#), кредиторът може да прехвърли вземането си по договор за потребителски кредит на трето лице, само ако договорът за потребителски кредит предвижда такава възможност. Според чл.143, т.15 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е и уговорката, която дава възможност на търговеца или доставчика, без съгласието на потребителя, да прехвърли правата и задълженията си по договора, когато това може да доведе до намаляване на гаранциите на потребителя, какъвто е и настоящият случай. В процесните ОУ към договора се сочи, че кредиторът може по всяко време да прехвърли правата си по договора на трети лица, заедно с дължими лихви, такси, комисионни и други разноски, като уведоми потребителя писмено за това, съгласно закона /чл.16, ал.5/, както и че предварително потребителят дава изричното си съгласие кредиторът да прехвърля правата си по договора на трети лица /чл.16, ал.6 от ОУ/. Тези клаузи са неравноправни по смисъла на горпосочената разпоредба, защото дават възможност на кредитора да прехвърли през

време на действието на договора, без да иска съгласието на ответника, правата си по него на всяко трето лице, което избере. Това несъмнено може да доведе до намаляване на гаранциите на ответника, защото за него като длъжник не е без значение дали негов кредитор е избраната в случая от него финансова институция „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД. В същото време в договора не е предвидена реципрочна /равноправна/ възможност/клауза, в която кредиторът да е дал още при подписването му предварителното си съгласие всяко трето лице, по избор на ответника, да може да го замести в задълженията му по същия договор по смисъла на [чл. 102 от ЗЗД](#). Така налице е значително неравновесие между правата и задълженията на страните по този договор, което обуславя извод за неравноправност на цитираните клаузи. Както се посочи, по делото няма данни тези неравноправни клаузи да са уговорени индивидуално, респективно да не са били изготвени предварително от кредитора и поради това ответникът да е имал възможност да влияе върху съдържанието им /чл.146, ал. 2 от ЗЗП/, за да е приложимо спрямо тях изключението по чл.146, ал.1 от ЗЗП. При служебна проверка от съда за евентуално неравноправен характер на клауза от потребителски договор, съгласно Решение № 23/07.07.2016г. по т.д. № 3686/14г. на ВКС, I т.о., търговецът или доставчикът следва да установи индивидуалното уговаряне на оспорената клауза, като само обстоятелството, че договорът е подписан, е ирелевантно за дължимата от съда защита на потребителя. Ако посоченото обстоятелство - подписване на договора от потребителя, би освобождавало търговеца от задължението да докаже, че клаузите са били индивидуално уговорени, това поначало би имало за последица изключване на защитата при всички потребителски договори. Индивидуално уговорена клауза по смисъла на чл.146 от ЗЗП е клауза в потребителски договор, която не е била изготвена предварително от търговеца или доставчика, или дори и да е била изготвена предварително, потребителят е могъл да изрази становище по нейното съдържание, доколкото при достатъчно информиран избор, я е приел. В случая обаче по вече изложените съображения ответникът не е разполагал с такъв избор. В изложения смисъл е и съдебната практика по Решение № 98/ 25.07.2017г. по т.д. № 535/2016г., ТК, I т.о. на ВКС.

Предвид гореизложените съображения, клаузите от процесния договор относно правото на кредитора да прехвърли вземането си по реда на [чл.99 от ЗЗД](#) на трето лице - съдът намира за нищожни, като неравноправни и неиндивидуално уговорени /чл.146 ал.1, вр. чл.143 т.9 и 15 - ред. ДВ. бр.57 от 28.07.2015 г., вр. чл.26 ал.1 и [чл.99 от ЗЗД](#), вр. чл.24 и чл.26 от ЗПК/. Ето защо, кредиторът не е имал възможността валидно да прехвърли на ищеца с договора за цесия процесните вземания против ответника и този договор по отношение на ответника не е произвел присъщите му правни последици. Така ищецът не се легитимира като титуляр на тези вземания, търсени в настоящото производство и не е активно материалноправно легитимиран да иска плащането им от ответника с предявения иск.

Съдът, като приема горната фактическа обстановка и въз основа на същата прави своя извод за неоснователност на предявения иск, счита, че не следва да излага мотиви относно направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност на

претендираните вземания, както и относно техния размер.

По изложените съображения, предявеният установителен иск за дължимост на сумата от 2992.51лв. е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен изцяло.

При този изход на спора, само ответникът има право на разноски, но такива не следва да му бъдат присъждани, тъй като липсват твърдения и доказателства за извършването им.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения иск по чл.422, ал.1 от ГПК от „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ” ЕАД, ЕИК202423225, седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”Панчо Владигеров” №21, Бизнес център ”Люлин-6”, ет.2, представлявано от Барбара Анна Руджикс, Анджей Бак и Зорница Н. Димитрова, с пълномощник: юрисконсулт Л. К. Н. против Р. Г. И., ЕГН*****, с адрес: гр.Габрово, ул.”*****” №20, ет.2,ап.7, с особен представител: адвокат Н. Д. от АК-Габрово, за признаване на установено, че Р. Г. И. дължи на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ” ЕАД, сумата 2992.51лв./две хиляди деветстотин деветдесет и два лева и петдесет и една ст./-главница, ведно със законната лихва от 21.06.2022г. до окончателното ѝ изплащане, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с №560 от 23.06.2022г. по ч.гр.д. №1127/2022г. по описа на РС – Габрово, като неоснователен и недоказан.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Габровски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____